

Přípravy na letošní 12. ročník WAVE GOTIK TREFFEN byly natolik hektické, že jsem vlastně ani neměl možnost se těšit na to, že uvidím některé ze svých nejoblíbenějších interpretů živě. Tento nedostatek jakéhokoliv očekávání zřejmě z velké části zapříčinil také můj výsledný velmi příjemný pocit z celého pobytu v „Reichu“. Ale o výsledných dojmech bych asi měl psát až na úplný závěr. Zcela si odpustím popis cesty, protože kdo by byl zvědav na tony keců a zážitků většinou daleko za hranicemi jakékoli korektnosti (ponejvíce té politické), že?

Samotné rozmístění celého festivalu do mnoha lokací po celém městě mě poněkud zaskočilo – čekal jsem více koncentrovanější dění vyvržené někde na samém okraji města, tak aby přítomné příšery nikoho neobtěžovaly. Místo poklidného přecházení mezi jednotlivými tramvajemi. Dodávám klidných, protože načerno jezsolvovali martýrium v šílené frontě na „gonavíc platbu za místo v kempu“.

Jednotlivá místa programu se velhodnotné kulturní alternativy – od cí s volností (pídi)amfiteátru Pardomáckou atmosféru kulturáčku či prken, která tamtéž znamenají tinu lokací – v ostatních buď nebynašli (byť mapka na programu se podprůměrně inteligentního lach-

mi lišila a skýtala každému návštěvníkovi tmavé industriální haly Werk II kontrastující bühne (překvapivě v místním parku), přes Haus Leipzig až po sklepení hradeb Lipska svět. Naše malá výprava navštívila tak čtvrtlo nic zajímavého nebo jsme je prostě nezdála být příslibem zdárné navigace i pro tana).

mi lišila a skýtala každému návštěvníkovi tmavé industriální haly Werk II kontrastující bühne (překvapivě v místním parku), přes Haus Leipzig až po sklepení hradeb Lipska svět. Naše malá výprava navštívila tak čtvrtlo nic zajímavého nebo jsme je prostě nezdála být příslibem zdárné navigace i pro tana).

6-9.6.2005, Leipzig (Německo)

WAVE GOTIK TREFFEN

Pátek, první den živého programu, se nesl jednak v intencích ubytovacích a zjišťovacích, jednak v duchu příjemně přírodního prostředí zmíněného Parkbühne. Je mi docela dost líto, že vynikající svěbytně divné australany VIRGIN BLACK jsme zastihli až vprostřed jejich setu. Ten byl totiž dle mého skvělý. Kapele se nadmíru zdařile podařilo přenést velmi osobitě za-

rozhodně hodna pozornosti. Naživo ovšem velmi příjemná a pocitová muzika postavená především na takřka „katatoní(a)ckých“ kytarách zanikla díky poměrně neschopnému projevu hlavní „hrdinky“ setu. Její snaha o agresivnější živý projev sklouzla spíše do jakéhosi poňvávání doplněného o „svůdné“ kreace, které radši ani nebudu ve své paměti záměrně vyvolávat. Resumé – zajímavá a netuctová kapela s novou a špatnou zpěvačkou. Určitě si ale jejich studiovou tvorbu rád poslechnu, budu-li mít možnost. Následující TIAMAT dle mého patří do šrotu. Kdybych už nějaký čas jejich tvorbu programově neignoroval a byl jejich fanouškem, asi bych byl velmi frustrován. Takhle mě jen trochu rozladilo zprznění několika věcí z nadčasových alb „Wildhoney“ a „Deeper Kind Of Slumber“. Zábavný byl zejména hlavní mozek Johan - neschopnost zpívat u něj byla hmatatelná. Stejně jako tvůrčí bezradnost u skladeb z posledních několika tiamatovských „výplodů“ či profesionální odstup najatých hudebníků. TIAMAT dnes jsou nepříliš inteligentní „cosi n' roll“ a jejich neschopnost utvo-

řít být jen stín své dřívější emocionality je politováníhodná. Přesouváme se tedy do hlavního areálu Agra, kde se vše chystá na vystoupení THE GATHERING. Musím přiznat, že jsem byl VELMI příjemně překvapen takřka úplně vším (tedy kromě zvuku). Příklonu THE GATHERING k magnetizujícím kytarovým melodiím zabaleny do důmyslného přediva ostatních nástrojů a samplů pouze uznale tleskám a smekám. To ovšem až teď doma – na místě mě produkce Holanďanů uvedla do tranzu (přizivěného dehydratací). Není divu – jednotlivé melodie se totiž rozlévaly do kaluží (post)rockových koláží přímo stvořených k uvolněnímu poletování spolu s emocemi na trase pódium-divák a naopak. Vlnobití? Rozhodně. Také jeden z nejlepších koncertů za poslední dobu. Maximálně vybičovaná kapela si s přirozeným šarmem omotává publikum kolem prstu, hraje se hlavně z posledních desek, ale staré skladby asi nikomu nechybí. A pak – konec. Potácím se ven úplně vyřízený s vidinou H2O. Následují legendu DAF i se skandováním „Adolf Hitler“ a jinými „vychytávkami“ spokojeně, téměř blaženě zaspím.

Sobota je dnem zaslíbeným (neo)folku – alespoň v naší režii. Do příjemného Hausu Leipzig přijíždíme až na druhé v pořadí – posthipiky IN GOWAN RING. Příjemná pohodová muzika v nepříjemném vedru – takový byl první dojem. Dru-

hým dojmem je překvapení – IN GOWAN RING se totiž věnují spíše dřevní podobě folku lehce načichlé středověkou tematikou. Především však jde o písničky, které žel s postupem času upadly do stereotypu, v závěru setu už vyslovené nudily. Pozoruhodné však byly mile introvertní romantické proslovy frontmana o lyrice, z nichž jsem nabyl dojmu, že jde o maximálně upřímnou kapelu nesnažící se divákům podbízet, roz-tleskávat je (což se v Německu asi musí) apod. Splitko s uznávanými BLOOD AXIS si zřejmě ještě nejednou pustím i přes rozpačitý živý dojem z kapely.

Na následujících TENHI mě mohlo mrzet pouze to, že větší prostory jejich intimnímu zvukovému bádání vůbec nesvědčí. V malém klubu ve Vídni byli nadpozemští, v sále kulturáku v Německu byli „pouze“ vynikající. Kapela posílená o flétnistku vybrala ze své tvorby opravdu to nejlepší – šlo spíše o živější skladby napříč diskografií. Krásný severský šaman-folk z názvuky četných dalších stylů, hudba od srdce, hudba pro srdce – co dodat? I přes zbytečné úlitby publiku (roztleskávání) jsem byl naprosto spokojen. Perlou byla zejména závěrečná čistě vokální kreace pro čtyři hlasy, kde vynikal zejména Tykuv hrdební projev nepokrytě pokukující po tibetských vzorech. Pro někoho mohla být zvláštností i absence bicích, které

suploval k nepoznání změněný Ilmari svými šamanskými perkusemi a které kapele dodávaly kus opravdovosti i přes opět značně rozkolísaný zvuk. Sympatákům z TENHI držím palce v jejich hledání srdce zvuku. Jsou blízko. Novotou vonící deska bude dle všeho vynikající.

Po krátké přestávce na pódiu vystupuje ikona neofolkové scény Ian Read a jeho FIRE AND ICE. Po celý svůj set jsou odměňováni frenetickým potleskem a pískotem – Němci je milují. A zřejmě ne bez důvodu. Vynikající lyrika ruku v ruce se zpěvem, z něhož charisma přímo ukapává, jsou pilíři na nichž každá neofolková formace stojí (většina tedy spíše padá). Ian Read je starý harcovník – jeho činnost je spojena i s naprostými kultury jako CURRENT 93 či DEATH IN JUNE – a je vidět, že

tato „stará garda“ stále může vyučovat mladší spolky. Lehkost, šarm, nadhled, přirozenost, pročitelnost – promíchat, netřepat. Výsledkem je líker povznášející ducha, hřející nitro. Krása.

Pokud jsou FIRE AND ICE stará garda stylu, pak jsou CHANGES minimálně jeho praotcové. Počátky dua spadají do šedesátých let a přestože bylo dlouhou dobu neaktivní, jejich kultovní status je podložen jak věkem obou aktérů (kolem 60 let), tak jejich osobnostmi, názory a myšlenkami. Znájc Vitalitu hlavního článku CHANGES – R.N.Taylor – jsem rozhodně nečekal starce nad hrobem. A taky že

ne. Na pódiu vystoupili dva chlapci, kterým byste jejich věk ani při nejmenším neuhádali a spustili své písně z času, kdy hvězdy svítily jasněji. Uznávám, že jako nepoměrně mladší nejsem schopen plně se do těchto poloh vžít. Beru to tak, že hudba mě nezaujala především proto, že oba aktéři jsou kovaní spíše v jiných oblastech umění – jsou více malíři, spisovatelé, básníci, kněžní Odina atd. – a hudbu berou spíše jako oddechovou činnost. Nicméně jejich mravní zásady, etické myšlenky a vůbec náhled na svět jako krásnou kulisu čistého, čestného života jsou (alespoň pro mne) čímisi zásadní. Jsem zvědav, kdy podobné myšlenkové proudy rozčeří vody našeho poněkud zatuchlého UG rybníčku.

Po CHANGES se opět přesouváme na hlavní pódiu, kde tisíce lidí aplaudují hlavní hvězdě festivalu – slovinským LAIBACH. Se ziváním a bez komentáře odcházím po třetí skladbě s čistým svědomím spát. Pro informaci se údajně hrálo hlavně z desky „NATO“ a z „Ježíše“.

Pokud sobota byla poklidným folkovým dnem, pak neděle pro nás byla význačná hlavně temným industriálním nášupem v tovární Werk halle. Do ní se soustředila pozoruhodná řádka kultovních záležitostí od dnes již poněkud stagnujícího vydavatelství Cold Meat Industry. Úvodní resonance prostoru zařídil klasický industrial/ambient v podání COPH NIA. Průměrná, nepříliš sofistikovaná šed, s nicneřikající videoprojekcí a tradičním apokalyptickým konceptem. Nicméně jako rozehrátí to užlo.

I u nás už celkem etablovaní RAISON d'ETRE byli (a jsou) ovšem úplně jinou ligou. Úžasný ambient s názvuky industriálního lomození v podání Mr.Anderssona byl zážitkem mimo prostor a čas. Vynikající videoprojekce reflektující temnou a těžkou sakralnost RdE byla už jen třešinkou na dortu vynikajících basových brumů i sublimního šumu andělských křídel splývajících v jednu jemnou řeku přetékající čistou emocií. Kdy jindy by se člověk měl dotýkat nadpozemského, než v okamžicích souznění se zvukem, kdy šplhá po žebřiku světél obklopen temnotou? Nepopsatelné, intenzivní, nádherné. RAISON d'ETRE.

Na kultovní industriální kombo DEUTSCH NEPAL už mi nezbyly síly, navíc mě osobně zase až tak neoslovují. Nicméně Linu a jeho produkci maximálně respektuji právě z důvodu, že obsahuje cosi, co sice nejsem schopen plně uchopit, ale cítím, že je to v jistém směru zásadní. Také s povděkem kvituji Linův nadhled (zde např. ve formě videa s přírodopisnou tematikou).

ORDO (ROSARIUS EQUILIBRIO) mám z desek celkem rád. Nejde sice o žádný zázrak, ale např. „Conquest Love and Self-Perseverance“ je deska čímisi nespecifikovatelným mi blízká. Jinak tedy jde o industrializovaný neofolk s filosoficko-fetištickým konceptem. Naživo jsem slyšel pár skladeb, pak se dostavila únava a pocit prázdnoty.

Venku se schyluje k průtrži mračen, uvnitř jsou na pořadu dne dokonalí (jak jinak než kultovní) IN SLAUGHTER NATIVES. V momentě, kdy evidentně duševně narušený Mr.Havukainen spouští svou trýznivou produkci, venku prokápeklo. Stejně jako uvnitř. Hnusný, prázdný a bezútešný rytmický industrial našlapaný ad absurdum uvádí do pohybu a tranzu i stokilové hroudy svalů přede mnou a nastává zběsilý extatický tanec. Jednotlivé skladby jsou tím nejlepší z letité tvorby ISN – slizy z desek „Enter Now The World“ a „Sacrosanct Bleše“ jsou absolutní apokalypsou, hlediště vře a řve, ten šílenec na pódiu taky, navíc se podivně klátí, potácí se nebo strnule zvedá ruce při ohlušujících minutových applausech. Běhá mi mráz po zádech, ale to už do nás On sype další svá pekla. Žádné pubescentní pomalované bu-bu-bu – totální zkáza. Perfektní nihilistické video sestříhané přesně na míru apokalypsa, pocit svíravého děsu a čehosi těžkého na plicích. Není úniku, život končí, andělům hoří křídla a zapalují svět – jednoduché poselství vyšinutého mozku, vyšinuté vystoupení mimo veškerou mou zkušenost, jedna z nejlepších „show“, které jsem kdy viděl.

Ani následující death industrial v podání modly BRIGHER DEATH NOW nedopřává odpočinku. Sarkastický, ironický, místy až lehce dementní zvukový teror dobrá polovina publika očividně nezvládá. Plivání, nadávky a chrstání piva do hlediště v podání majitele Cold Meat Industry Rogera Karmanika nachází odezvu pouze u tvrdého jádra noisových fanoušků. Sem tam zachytím pohledem vyděšené princeznyčky ve středověkém úboru (evidentní ARCANA fanyanka) prchající co nejdál od pódiu. A lyrická složka? Ta je u BDN neméně brilantní jako ta „hudební“. Dementní ječení textů typu „I'm horny, you're only twelve“ (přítakávajících vědomě

pěstěnému pedofilnímu image) nebo příjmemného „I Hate You“, nearticulované skřeky, válání se po zemi, pohovce i po Linovi v úloze basisty. Do toho šílený zvukový bordel, power noise i zlý brum, Linovo trápení přebustrované basy plážovými nazouváky i jeho rockové pózy (poznal jsem AC/DC, IRON MAIDEN a libovolný vesnický black metal) – paráda. Vůbec nelituji, že se BDN křídili s jiným programem – řekl bych, že šlo o unikátní zážitek.

Dost zvláštním dramaturgickým tahem bylo následné zařazení zasněných pohádkářů ARCANA – cítím v tom nějakou Karmanikovinu. Každopádně poté co BDN vyklidili pozice

za hlasitého aplausu skalních noiserů, prostor pod pódiem se začal zaplňovat zmíněnými princeznami z váhovým průměrem 1200kg (ovšem výjimky zas stály za bližší prozkoumáním), různými středověkými týpkami, pseudovampýry apod.. ARCANA spustila svou kouzelnou produkci, která ovšem byla do značné míry zabita otřesným zvukem. Werk se asi hodí opravdu spíše pro subbasový brum než pro jemné sublimní linky zpěvu a kláves, které okamžitě začaly rezonovat prostorem. Výsledkem byla koule, která mě vůbec, ale vůbec nebrala. Frontman ani zpěvačka se evidentně neslyšeli, trápili se a byli dost nešťastní. Přeci jen minulý ročník vystupovali v Parkbühne a jejich set byla prý čirá magie. Zde i cover veleslavných DEAD CAN DANCE, z nichž ostatně švédové bohatě čerpají, vyzněl naprosto hluše, přestože byl zahrán takřka dokonale. ARCANA hrála ze starších alb, dostalo se však i na skladby desky „Last Embrace“, která mi připomíná celý set... je „trošku“ hluchá a plochá. Kapela se doslova protrápla ke konci, publikum je sice ocenilo, ale i tak se objevily na tváři zpěvačky hořké slzy. ARCANY mi bylo velice

líto, protože ne svou vinou vyzněla velmi rozpačitě.

V neděli mi ještě na hlavním pódiu unikají DEINE LAKAIEN, na jejichž frontamane Mr.Veljanova a jeho uhrančivý hlas jsem se celkem těšil. Voda ve stanu ovšem byla přednější.

V pondělí sušíme nedělní spoušť a pozdě odpoledne míříme opět do Werku, kde stiháme posledních pár skladeb IMPLANT. Příjemné techničko se schopnou zpěvačkou, pro vět-

šinu rockerů bezduchá diskotéka. Následující THIS MORN OMINA, takto projekt respektovaných HYBRYDS, vydali několik desek i na tuzemském labelu Horus. Jejich romantická roztančená elektrárna s dvěma živými perkusionisty a esoterickou videoprojekcí byla na hony vzdálena nudě. Mnohovrstevný, neustále se

rozvíjející samplovaný podklad, poměrně překvapivá absence lomených rytmů, spíše jen housové dusání, výborná gradace... pro rockery opět diskoška – být se nemůžu zbavit dojmu, že TMO v sobě měli více duše, než se většině „tvrdých kapel“ vůbec kdy zdálo. A jelikož se celý pondělní Werk nesl ve více tanečním duchu, přesunujeme se do Hausu Leipzig, z venku ještě slyšíme neofolkové AURUM NOSTRUM a jelikož zní příliš obyčejně, vzdáváme je a dovnitř jdeme až na PARZIVAL. Tito ruští emigranti žijící v Dánsku rozjeli svou perkusivní středověkou show poměrně razantně. Frontman se podobal pravoslavnému knězi a celým svým vystupováním mi připomněl zpěváka z LAIBACH – rozmáchlá gesta, nízko položený hlas... Zhruba od třetí skladby se jeden po straně stojící ohňonoš chápe kytary, druhý usedá za bicí a celý zvuk kapely se mírně obměňuje. Středověký hymnický majestátní zvuk je obohacen o kytaru, samplu a perkusím začínají sekundovat téměř taneční rytmy. Výsledná směs je velmi originální, nicméně po pěti skladbách příliš jednotvárná a nudná. Přesto oceňuji snahu přijít s něčím novým.

LUX INTERNA přijeli až z USA, ale docela klidně mohli zůstat doma. Oproti desce „Absence and Plenum“, která je velmi příjemnou záležitostí, se trio nedokázalo se ctí popasovat zejména se zpěvy. Zpěvák to přeháněl s všelijakými rádoby pocitovými důrazy ve slovech a místy vyzníval vyloženě směšně. Jako jediný kladný moment se dá označit přesun sličné perkusionistky za mikrofon a klávesáka za xylofon. Výsledkem byla zdařilá, velmi křehká, skladba „Flowers Under Glass“, výrazně vyčnívající nad zbytek poměrně nudného setu.

Hvězdy večera OF THE WAND AND THE MOON však nečím podobným netrpěli. Zaujali ihned, v čele s hlavou celého ansámblu Kimem Larssenem a hostujícím houslovým virtuosem Mattem Howdenem z uznávaných SIEBEN (ti samotní se předchozího dne křídili s IN SLAUGHTER NATIVES, tudíž jsme je museli s těžkým srdcem ozelet). Po první skladbě jsem měl dojem, že hraje spíše Matt Howden a jeho doprovodná kapela. Jeho houslové improvizace byly naprosto úžasné, neslychané, magicky podmanivé, tklivé důrazné... (nekončící superlativy). I samotní členové OTWATM hypnotizovaně zírali na Howdenův celým tělem prožitý vklad do jejich skladeb. Mattovy houslové kejkle prosvištěly ještě dvěma skladbami a sklidily bouřlivý aplaus. Poté se k OTWATM přidali hudebníci z FORSETI a FIRE AND

ICE a celý set se ubíral cestíčkou vyšlapanou dnes již klasickými skladbami z obou jejich výtečných alb. Nádhery jako „Lost In Emptiness“, „Raven Chant“ a „I Crave For You“ donutily obecenstvo k bezhlavému vytleskávání ústící v několikerych přídavek. Stejně jako TENHI sice ani OTWATM nejsou ve větších prostorech příliš doma, nicméně i tak bylo ve vzduchu cosi víc než jen hudba. Nadšené publikum a spokojená kapela tak uzavřely další ročník výborného festivalu, jehož nesčetné výjimečné momenty mi v paměti jistě ještě nějaký ten pátek vydrží.

copyright viona ©

copyright viona ©

copyright viona ©

copyright viona ©

copyright viona ©